

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת בלק – ז' תמוז תשע"ד ♦ עלון 105

"צריך שיתגדל הרצון בכלל בכחו השלם ואח"כ מפתחים אותו בקודש, ודרך החינוך הרגיל צריך להיות בין לגדולים בין לקטנים הגדלת הרצון והגברתו וצחצוח טהרתו ותעופת האידיאליות שלו כאחת".

העלון יצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

עם הנצח לא מפחד מדרך ארוכה

במשעול הכרמים, בעוד בלעם עושה את דרכו למלך מואב, ניצב כנגדו מלאך ה' בשלשה מקומות שונים. בלעם אמנם לא מבחין בו, אך האתון רואה את מה שבלעם לא רואה, ובהזדמנות הנדירה שניתנת לה לדבר היא מעמידה את בלעם על טעותו: "זה שלש רגלים. – רמזה לו: אתה מבקש לעקור אומה החוגגת שלש רגלים בשנה!" (במדבר רבה פרשה כ)

עם ישראל נצטווה לשלוט בזמן על ידי קדוש החודש, ודבר זה בא לידי ביטוי בעיקר בשלש הרגלים. לאדם ברחוב לא כל כך משנה אם היום ארבעה עשר או חמישה עשר בתשרי, אבל זה קריטי בשבילו לדעת שהיום זה ערב סוכות או חג הסוכות.

הנסיון של בלעם לעקור את עם ישראל, נובע מחוסר הבנה של נקודה זו. עם רגיל חשוף לפגעי הזמן ועלול לחלוף מן העולם, מבחינה פיזית, אתנית, תרבותית או כל בחינה אחרת. לא כך הם הדברים אצל עם ישראל, שתפקידו לשלוט בזמן ולהעניק לו תוכן בעל מימד נצחי, וממילא עם ישראל איננו עם חולף.

בלעם מפנים את הדברים, ובעמדו בבמות בעל הוא מתנבא על ההסטוריה המיוחדת של עם ישראל ועל העוצמות הטמונות בה: "כי מראש צרים אראנו. – אני מסתכל בראשיתם ובתחילת שורשיהם ואני רואה אותם מיוסדים וחזקים כצורים וגבעות הללו על ידי אבות ואמהות". (רש"י שם כ"ג, ט) בימים אלה, כאשר שועלים קטנים מחבלים בכרמינו, אנחנו צריכים לזכור ש"עם הנצח אינו מפחד מדרך ארוכה" (הרא"ה קוק זצ"ל), ושלא ניתן לעקור את עם ישראל מאדמתו. בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים, ואנחנו נמשיך לחיות את החלום.

"וְשִׁבְתִּי אֶת-שְׁבוֹת עַמִּי יִשְׂרָאֵל וּבְנוֹ עָרִים נְשֻׁמוֹת וַיֵּשְׁבוּ וַיִּנְטְעוּ כְרָמִים וְשָׂתוּ אֶת-יַיִנָּם וַעֲשׂוּ גִזְוֹת וְאָכְלוּ אֶת-פְּרִיָהֶם: וַיִּנְטְעוּתָיִם עַל-אֲדָמָתָם וְלֹא יִנְתְּשׁוּ עוֹד מֵעַל אֲדָמָתָם אֲשֶׁר-נָתַתִּי לָהֶם אָמַר ה' אֱלֹהֵי-לֵקִי:" (עמוס ט'. יד-טו)

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

אחד ממפעליו הגדולים של הראי"ה, היה העלאת יהודים לארץ ישראל, והצלתם מפגעי הגולה.

בין אלפי היהודים שעלייתם ארצה התאפשרה הודות לפעילותו של הראי"ה, היו גם רבנים מפורסמים, ביניהם: הגר"ש אלישיב זיע"א (בעל ה'לשם'), ונכדו הגר"ש אלישיב שליט"א; החזו"א זצ"ל, הגרא"ז מלצר זצ"ל, ר' יהודה גרשוני זצ"ל, ר' מנחם זמבא הי"ד, ר' יחזקאל אברמסקי זצ"ל, ועוד.

כך גם היה שותף הראי"ה לתוכנית עלייתו ארצה של ידידו משכבר הימים - הרב זליג ראובן בנגיס. כבר בחודש אייר תרפ"ה, ביקש ר' זליג ראובן את סיועו ועזרתו של מרן הראי"ה בסידור העליה. וכך ענה לו הראי"ה: "ומה מאד חפצתי, שכ"ג ועוד גדולי הדור יבאו לשכן כבוד בחצרות ד' באה"ק ת"ו, והארץ הלא תאיר בעה"י מכבוד תוה"ק, אבל צריכין אנו לרחמי שמים מרובים, למצא את הדרכים הנכונים לפרנסתהון דרבנן, בכבוד והדר, מה שחסר לנו עדיין כעת, עד ירחם ד' את עמו ונחלתו ויראנו בישועתו בקרוב".

משנת - הראי"ה זצ"ל

וַיְרָא פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַלֵּהָן [כה, ז].

"האהבה האלהית, כשהיא באה למדרגתה העליונה, מתהפכת היא לתכונה של קנאת ד' במדתה הטהורה. אז אינה עוד כח נפעל מהציור העליון האלהי, אלא מתהפכת לכח פועל, וכל המהות העצמית מתהפכת לתכונת האהבה, ומתפשטת בכל הרוחב של החיים וכל הגיוניהם ופעולותיהם. נשמה פועלת עליונה, כשהיא במדתה הגמורה, אינה צריכה לשום עיבוד וחידוש צורה. מדת הקנאה האלהית שרויה היא בכנסת ישראל בכלל, אל קנא שמו ואין עמו אל נכר, ומתוך כך החיים הנצחיים הם טבועים בכנסת ישראל. מדת האהבה העליונה, המהותית, הפועלת, היא מדת החיים, וכל מאן דקני לקוב"ה לא יכיל סטרא דמותא לשלטא ביה. באישיות הפרטית היא מדת אליהו. ולפי אותה גבורת האהבה ועומק שכלה, עוצם חילה וקדושתה, כך היא מדת גילוי אליהו האישי. ופנחס זה אליהו, צביוני הקנאה, ראש פסגת האהבה הפועלת. ובכללות כנסת ישראל שרויה היא נפשו של אליהו ואומץ חילו דפינחס קנאה, שהיא השלילה הגדולה, שהאומה שוללת כל עירוב זר, ואליהו הוא מלאך הברית. אף על פי שלא סגלנוהו עדיין בפרטיות, מתוך הסיגול הכללי בא יבא, לפני בא יום ד' הגדול, אף על פי שראשית בואו יהיה עדיין חסר וי"ו, אליה הנביא, ואחר כן יתגלה בכל מילואו, קנאת ד' צבאות תעשה זאת, למרבה המשרה ולשלום אין קץ"

[מרן הראי"ה, 'שמונה קבצים', קובץ ו' פסקה רד].

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד